

Bezpečnostní dimenze regionálního rozvoje Security Dimension of Regional Development

Hana Bartošová
Vysoká škola regionálního rozvoje Praha
Žalanského 68/54, Praha,
Česká republika
bartosova@vsrr.cz

Jan Bartoš
Daimler Mercedes Benz
jan.bartos@daimler.com

Klíčová slova:

management, bezpečnostní management, region, krizové řízení, Community policing.

Keywords:

management, security management, region, crises management, Community policing.

Abstrakt:

Příspěvek analyzuje bezpečnostní management jako integrální součást regionálního rozvoje. Vychází z teoretických aspektů managementu a systémových teorií. Autoři vymezují specifika bezpečnostního managementu a relevantní subjekty v oblasti vnitřní bezpečnosti – státní bezpečnostní služby, nestátní bezpečnostní služby a orgány krizového řízení. Jako účinný nástroj bezpečnostního managementu uvádějí koncept Community policing. V závěru shrnují současné i perspektivní nástroje při zabezpečování vnitřní bezpečnosti a veřejného pořádku v regionech.

Abstract:

The article analyses security management as an integral component of regional development. It is based on theoretical aspects of management and system theory. The authors define specifics of security management and relevant subjects in homeland security- state intelligence services, non-state security services and crises management subjects. Community policing is mentioned as an effective tool for security management. At the end authors summarize current and perspective tools used by communities during securing of homeland security and public order.

1. Úvod

Regionální rozvoj a zejména jeho podpora je jedním ze zásadních nástrojů vyváženého ekonomického, sociálního, environmentálního, institucionálního fungování území na všech jeho úrovních. Integrální součástí je oblast věnovaná bezpečnosti a zabezpečení veřejného pořádku, které jsou jedním z významných kritérií a možnou limitou regionálního rozvoje. Výzkumy a dotazníková šetření v této oblasti signalizují, že lidé vnímají pocit bezpečí jako významné kritérium kvality života v regionech.

Výsledky výzkumu zaměřeného na pocit bezpečí a spokojenost s činností policie z listopadu 2012¹ ukázaly, že pocit bezpečí v místě, kde dotázaní žijí, se od roku 2006 významně nezměnil. Bezpečně se v místě svého bydliště rozhodně (či spíše) necítí 22 % občanů. Pociť bezpečí v místě bydliště se statisticky významně liší v závislosti na velikosti (typu) obce. Nižší je v středních městech, zásadně nižší je v předměstí velkých měst, vyšší je naopak tradičně na venkově. Znalost teorie, nástrojů i implementace bezpečnostních prvků regionálního rozvoje je předpokladem pro tvorbu účelné a efektivní regionální politiky na centrální, regionální i lokální úrovni.

2. Bezpečnostní management jako integrální součást regionálního rozvoje

Názorovou rozmanitost pojmu „management“ lze ilustrovat v pojetí klasika této disciplíny P.F. Druckera (1973, 1994) vymezením managementu jako *funkce, disciplíny, návodu, který je třeba zvládnout, a manažeři jsou profesionálové, kteří tuto disciplínu realizují, vykonávají funkce a z nich vyplývající povinnosti*. Významná skupina teoretiků a praktiků v oblasti managementu zdůrazňuje specifické funkce vykonávané vedoucími pracovníky (Chung, 1987, Müller, 1988, Vodáček, 1994, 1996, 1999) – *management jsou typické činnosti, které manažer vykonává, jako je rozhodování, organizování, plánování, kontrolování, vedení lidí, koordinace, motivování atd. s cílem dosažení cílů organizace*. Obecně přijímaná definice managementu (H. Koontz, H. Weihrich, 1993) zdůrazňuje, že se jedná o *proces tvorby a udržování prostředí, ve kterém jednotlivci pracují společně ve skupinách a účinně dosahují svých cílů*. Použití termínu „účinně (efektivně)“ znamená, že jde o dosažení rovnováhy mezi rizikem podnikání a náklady na eliminaci nebo alespoň snížení tohoto rizika.

Přes různé názory zůstává faktem, že management je aplikován ve všech typech organizací, bez ohledu na jejich strukturu, velikost, poslání nebo obor činnosti. Objekt řízení - přívlastek (regionální, bezpečnostní, hotelový, zdravotnický, školský apod.) je ze systémového hlediska redundantní. Efektivní aplikování teorie managementu – principů, metod, technik a nástrojů je obecně kompatibilní, využitelné ve všech organizacích bez ohledu na poslání a realizační výstupy definované organizace. *Specifika managementu se projevují v procesu řízení jednotlivých komponent organizace* (Bartošová, 2005).

Management v sobě zahrnuje problematiku řízení, pravomocí, koordinaci zdrojů, rozhodování, apod. a jeho nedílnou součástí je:

- definování mise (poslání), vize a strategie dosahování cílů;
- strategické plánování a organizace činností;
- komunikace na horizontální i vertikální úrovni;
- výběr a příprava pracovníků;
- zodpovědnost za plnění úkolů a její kontrola.

Manažeři musí usilovat o vytváření takového prostředí, aby motivovaní pracovníci ve sdílené synergii dosahovali skupinových cílů s minimální spotřebou zdrojů nebo v rámci omezených disponibilních zdrojů.

Regionální management v tomto pojetí představuje efektivní využití zdrojů za účelem splnění strategických cílů rozvoje regionu (naplňování regionální politiky). Předpokladem je *institucionalizovaná spolupráce regionálních aktérů, která umožňuje prosazení rozvojových konceptů, generuje nové projektové myšlenky a vytváří úspěšnou pozici „podnikajícího regionu“ a jeho produktů v meziregionální konkurenci*. (Ježek, 2006).

Institucionální regionální management tvoří podnikatelské i nepodnikatelské subjekty. Instituce státní správy a samosprávy, neziskové organizace a obecně prospěšné společnosti, které jsou běžně označovány jako nepodnikatelské organizace, musí stejně jako podnikatelské organizace plnit určité, jim vlastní, společenské poslání a dosahovat stanovené cíle. V tomto ohledu se management nepodnikatelských organizací musí řídit v podstatě stejnými principy, které se úspěšně uplatňují při

¹ Centrum pro výzkum veřejného mínění, Sociologický ústav AV ČR, v.v.i. Projekt: Naše společnost – projekt kontinuálního výzkumu veřejného mínění. Listopad 2012.

řízení podnikatelských subjektů. Znamená to, že lidé, pověřeni vedením těchto organizací, musí při plnění své úlohy uplatňovat obecné zásady managementu.

Region, v systémovém pojetí, lze charakterizovat jako složitý, dynamický a pravděpodobnostní sociální systém v prostředí správního uspořádání, který usiluje o dosažení svého hlavního cíle a účinného a efektivního naplnění poslání – sloužit veřejnosti cestou efektivního a účinného naplňování strategie regionálního rozvoje. Jeho složitost je podmíněna množstvím přímých a zprostředkujících vazeb, propojujících všechny jeho složky (komponenty) – v hierarchicky uspořádaný celek s globálním cílem (posláním organizace). Jeho dynamismus je vyvolán nepřetržitými změnami vnitřních a vnějších podmínek, které vyžadují odpovídající změny strukturních a funkčních vazeb.

Chování systému typu region je podmíněno uspořádáním a vlastnostmi jejich vnitřních zdrojů a zároveň i způsoby interakce s okolím. Má-li být reakce regionu na podněty z okolí dostatečně pružná a adekvátní tomu, co zákazníci-občané očekávají, musí být vnitřní prostředí regionu projektováno tak, aby prostřednictvím účinného systému řízení dokázal plnit své cíle v okolí, jehož vlastnosti se neustále mění. Otevřenost regionu a jeho interakce s vnějším prostředím je nutnou podmínkou dalšího regionálního rozvoje.

Region je pravděpodobnostním systémem, resp. systémem, který vykazuje tzv. pravděpodobnostní (stochastické) chování. Jeho pravděpodobnostní charakter je podmíněn mnoha skutečnostmi. Předně tím, že zákonitě souvislosti systému se protínají s nahodilými působeními a projevují se prostřednictvím těchto nahodilostí. Pravděpodobnostní povaha důsledku, který vznikl na základě střetu nutného a nahodilého působení, se zesiluje navíc tím, že mezi jednotlivými složkami systému neexistují pouze jednoznačné příčinné souvislosti. Dále tím, že informace pro potřeby managementu a regionálních aktérů (zejména funkce rozhodování) jsou zpravidla neúplné a nejednoznačné. Sociální systém je vždy složitější a rozpornější, než sama informace o něm, takže přísně jednoznačná rozhodování jsou za těchto podmínek obtížná. Značný vliv na pravděpodobnostní chování systému má existence lidského činitele s jeho různorodými a rozpornými zájmy a subjektivními zvláštnostmi.

Pravděpodobnostní charakter fungování systému typu region klade náročné požadavky na koordinaci a subordinaci všech jeho složek. Vztahy koordinace a subordinace jsou však nemyslitelné bez uplatnění slučitelnosti složek systému a jejich hlavního prvku – lidí v regionu. Přitom slučitelnost lidí v systému předpokládá jednotu mnoha jeho závažných parametrů – cílů, úkolů, prostředků realizace cílů, způsobu myšlení a jednání.

Bezpečnostní management v regionech vychází z teorie a praxe managementu, regionalistiky, využívá osvědčených metod, nástrojů a technik a vzhledem k rozhodování v podmínkách informační neurčitosti i speciálních metod.

„Objektem řízení k bezpečnosti může být nejen organizace, úřad, region, libovolný hmotný objekt, také jev, fenomén nebo zájmový prostor. Takový objekt je zároveň předmětem zájmu manažera, projektanta, výzkumníka nebo vědce v oboru bezpečnost“. (M. Kný, 2010).

Vymezení a formování bezpečnostního managementu v regionech jako specifické formy managementu si vyžádá analýzy a zodpovězení řady otevřených otázek k faktorům ovlivňujícím tento koncept managementu, zejména k poslání, úkolům a funkcím, organizačním otázkám jeho fungování a praktickým možnostem implementace v regionech. Jedná se zejména o:

- komplexní ochranu majetku a životního prostředí, která má v současné době řadu aspektů týkajících se bezpečnostní hrozby a ochrany proti kyberterorismu, environmentální bezpečnost, potravinová bezpečnost aj.
- lidský aspekt - koncept lidské bezpečnosti (human security)

Bezpečnostní management v tomto pojetí představuje efektivní využití zdrojů za účelem dosahování optimální bezpečnosti řízeného regionu v integraci s naplňováním strategických cílů rozvoje regionu. Bezpečnostní management v regionech:

- definuje regionální bezpečnostní politiku (analýza bezpečnostních rizik², bezpečnostní cíle);

² Bezpečnostní riziko (security risk) – vyjadřuje vyšší pravděpodobnosti, že dojde naplnění konkrétní bezpečnostní hrozby v takovém rozsahu, že požadavky na řešení vzniklé krize přesáhnou možnosti

- vytváří pravidla a algoritmy (systém manažerských funkcí), kterými je řízení bezpečnosti usměrňováno;
- stanoví postup řídicích činností zaměřených na plánování, organizování, realizaci a kontrolu procesů prováděných v souvislosti s řešením a řízením bezpečnosti;
- vytváří a udržuje prostředí, (institucionalizovanou spolupráci), ve kterém specializovaný management a kompetentní pracovníci realizují bezpečnostní cíle.

Bezpečnostní management v regionech je ve své podstatě procesem vyhledávání, shromažďování, uchovávání a transformace dat a informací s cílem dosahování optimální bezpečnosti regionu. Řídicí subjekt a řízený objekt působí ve vzájemné interakci a v interakci s vnějším s okolím.

Manažer, který plánuje a zvládá bezpečnost regionu již nevystačí v řízení se stejnými nástroji jako v minulosti, neboť musí být schopen připravit preventivní opatření (plány, osoby a prostředky), dobře komunikovat s podřízenými a umět je vést, činit správná rozhodnutí, vytvářet motivační prostředí, řešit konflikty a pružně reagovat na vznik nepředvídatelných událostí. Je potřebné řešit situace novými způsoby.

„Úkolem bezpečnostního managementu je dosahování optimální bezpečnosti zájmového prostoru. Úplná bezpečnost je stejně absurdní jako úplná kvalita nebo úplná svoboda. Bezpečnostní management ve smyslu řídicích odborníků s výkonnými nástroji a pracovníky je metaforicky „ochráncem informační bezpečnosti“ organizace tak jako je ombudsman ochráncem práv a svobod“. (Kný, 2011).

3. Institucionální bezpečnostní management

Ze zahraničních výzkumů v oblasti bezpečnostních studií, kriminologie, sociologie, politologie, ekonomie a práva vyplývá zvyšující se význam komplexní bezpečnosti a posun od vládnutí (governance) k řízení (management). (Barton, 2007). Institucionální bezpečnostní management lze vymezit, v souladu s teorií manažerských funkcí, jako souhrn řídicích činností orgánů zabezpečujících procesy v oblasti vnitřní bezpečnosti (státní i nestátní bezpečnostní služby), včetně poslušnosti řídicích činností orgánů krizového řízení. (Bartošová, 2012).

Profesiografické průzkumy zároveň ukazují, že bezpečnostní činnosti obsahují silné prvky sociální, především právní a ekonomické, sociologické a psychologické, přírodovědné a technické, ale též manažerské a infromatické.

3.1 Státní bezpečnostní služby

Zajištění vnitřní bezpečnosti občanů, regionů, státu je posláním a vlastním smyslem policejních činností a zahrnuje zejména tři oblasti:

- prevenci, tj. předcházení hrozícího nebezpečí, definování a vyhodnocování rizik;
- odvracení bezprostředního nebezpečí;
- represí, tj. postih narušitelů bezpečí a veřejného pořádku. Represivní složka má svá východiska zejména v právních disciplínách.

Z uvedeného lze vyjádřit, že připravenost a řešení krizových situací spojených s vnitřní bezpečností a veřejným pořádkem v regionech zajišťuje, v souladu se zákonem č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, subjekt státní správy, Policie ČR. Z výsledků výzkumu zaměřeného na pocit bezpečí a spokojenost s činností policie z listopadu 2012³ vyplývá, že v místě bydliště výrazně převládá s činností policie spokojenost nad nespokojeností. Podrobnější analýza ukázala, že spokojenost s činností policie podle předpokladu výrazně koreluje s pocitem bezpečí v místě bydliště.

bezpečnostního systému a možné škody s tím spojené budou neakceptované. Bezpečnostní riziko lze definovat jako kombinaci možnosti výskytu a závažnosti možného narušení bezpečnosti.

³ Centrum pro výzkum veřejného mínění, Sociologický ústav AV ČR, v.v.i. Projekt: Naše společnost – projekt kontinuálního výzkumu veřejného mínění. Listopad 2012.

Regiony, občané nemohou ponechat, v souladu s tradičními modely chování a jednání, starost o svoji bezpečnost pouze na odpovědnosti státu. I ekonomicky silný a dobře organizovaný stát nemůže zajistit bezpečnost všech subjektů, působících na jeho území, jejich úplnou ochranu proti globálním hrozbám. Ochrana proti globálním hrozbám se dnes musí stát součástí společenské odpovědnosti za vlastní činnost všech institucí (národních i nadnárodních), které působí v dnešním globálním světě.

3.2 Nestátní bezpečnostní služby

Relevantním subjektem v oblasti vnitřní bezpečnosti je i rozvíjející se sektor nestátních bezpečnostních služeb – entity, která zabezpečuje služby ve prospěch zákazníků v oblasti vnitřní bezpečnosti, ve vymezeném rozsahu, které orgány veřejné moci z různých důvodů nezajišťují.

Jde v první řadě o roli obecních policíí jakožto speciálních orgánů obcí, určených zákonem č. 553/1991 Sb., o obecní policii ve znění pozdějších předpisů, explicitě k zabezpečení lokálních záležitostí bezpečnosti a veřejného pořádku v rámci působnosti obce, popřípadě k plnění dalších úkolů stanovených jiným zákonem. Možnost zřízení obecní policie je třeba na straně obcí považovat za nejvýznamnější oprávnění v oblasti zajišťování bezpečnosti a veřejného pořádku.

Ačkoliv je bezpečnost v České republice stále vnímána jako doména státu, v praxi již i v českém prostředí privatizace bezpečnosti pokročila do té míry, že počet zaměstnanců sektoru soukromých bezpečnostních služeb přesahuje počet příslušníků Policie České republiky (39800 příslušníků Policie ČR, 7094 podnikatelských subjektů v oblasti soukromé bezpečnosti s 54 850 zaměstnanci⁴). Celkově dochází k erozi role státu coby výhradního poskytovatele vnitřní bezpečnosti zejména v oblasti prevence a ochrany bezpečnosti osob a majetku (Bureš, 2013).

Soukromé bezpečnostní služby představují specifické formy podnikatelských činností zasahujících do oblasti veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, čímž se liší od všech ostatních podnikatelských aktivit upravených stávajícím právním řádem ČR. Připravovaná kodifikace dané oblasti vymezí nejen právní rámec a z toho vyplývající inherentní funkce státu v oblasti vnitřní bezpečnosti, ale i větší zodpovědnost fyzických, právnických subjektů, měst, obcí a regionů při volbě báze zajištění vnitřní bezpečnosti.

Zkvalitnění a image subjektů poskytujících služby v oblasti vnitřní bezpečnosti a vyšší status manažerských a odborných profesí v uvedeném oboru úzce souvisí se vzděláváním a odbornou způsobilostí a žádoucími kompetencemi manažerů a zaměstnanců. Dlouhodobě připravovaný návrh zákona o soukromých bezpečnostních službách bude kategorizovat bezpečnostní služby a definovat odbornou způsobilost v této oblasti a upravovat i výkon bezpečnostních činností pro tzv. vlastní ochranu, tj. potřebu fyzických a právnických osob, tedy na nepodnikatelské bázi.

3.3 Krizové řízení

Krizové řízení v rámci bezpečnostního managementu lze definovat jako souhrn řídicích činností orgánů krizového řízení zaměřených na analýzu a vyhodnocení bezpečnostních rizik a plánování, organizování, realizaci a kontrolu činností prováděných v souvislosti s přípravou na krizové situace a jejich řešením nebo ochranou kritické infrastruktury.

- analýza a vyhodnocení rizik - realizují orgány veřejné správy a zainteresované složky Integrovaného záchranného systému;
- plánování – na základě vyhodnocení rizik synchronizace a algoritmizace postupu pro eliminaci rizik a event. řešení krizové situace;
- organizování – uspořádávání, vytváření řádu a systému. Podstata organizování je zaměřena na dělbu práce a vzájemné vztahy mezi útvarovými složkami a jejich prvky. Řešení předpokládaných krizových situací je rozhodovacím procesem o vyhodnocení a ustavení sil a prostředků tak, aby s jejich pomocí bylo dosaženo stanovených cílů;
- realizace - praktické provedení plánovaných postupů v oblasti vnitřní bezpečnosti, především v oblasti prevence a ochrany bezpečnosti osob a majetku;

⁴ Údaje k datu 23. 11. 2012

- kontrola – vnáší nezbytnou zpětnou vazbu do systému krizového řízení, zejména včasné zjištění odchylek od plánovaného záměru, jejich rozbor a přijetí závěrů.

Krizový zákon v návaznosti na ústavní zákon o bezpečnosti ČR vymezuje v oblasti krizových situací, které nesouvisejí se zajišťováním obrany ČR (tzv. nevojenské krizové situace) postavení a působnost orgánů krizového řízení. Struktura těchto orgánů zahrnuje:

- vládu,
- ministerstva a jiné správní úřady;
- Českou národní banku;
- orgány kraje a další orgány s působností na území kraje;
- orgány obce s rozšířenou působností;
- orgány obce.

Úkolem orgánů krizového řízení je zajištění připravenosti ČR na krizové situace⁵, jejich řešení a ochrana kritické infrastruktury. Orgány krizového řízení jsou propojeny s řízením složek integrovaného záchranného systému, ale i dobrovolných záchranných organizací, které slouží pro řešení mimořádných událostí. Podstatnou funkcí krizového řízení je krizové plánování, nástrojem je systémový přístup, který umožňuje modelování možných krizových situací a jejich řízení v souladu s pravomocemi a odpovědnostmi orgánů krizového řízení a dalších zainteresovaných subjektů, podniků a organizací.

4. Community policing jako filozofie bezpečnostního managementu

Zatímco institucionální bezpečnostní management v ČR je vymezen právním rámcem, termínem Community policing bývá nejčastěji označována filozofie či specifická forma zabezpečování veřejného pořádku a bezpečnosti konkrétního regionu v úzké spolupráci se zainteresovanými subjekty, tzv. stakeholders. Community policing je způsob ochrany místní komunity, (obyvatel města, obce aj.) na kterém se aktivně podílejí všichni, kteří region spravují, žijí v něm a pracují.

Jednotlivé modely, které z této filozofie vycházejí, jsou různé, vycházejí z tradice, poslání policie, organizačního uspořádání a legislativy, která upravuje oblast bezpečnosti a veřejného pořádku. V převážné většině jsou založeny na spolupráci policie, veřejnosti, samosprávy a místních organizací a institucí. Na otevřené, partnerské komunikaci, sdílení společných problémů v oblasti kriminality a hledání a přijímání společných řešení. Všechny tyto postupy jsou zaměřené na předcházení škodám a následkům kriminálního a rizikového chování nebo na předcházení recidivě takového chování.

Partnerská spolupráce je založená na dobře řízené týmové spolupráci při hledání společných cílů a společných cest, jak těchto cílů efektivně a účinně dosáhnout. Systémová opatření, která všechny spolupracující subjekty přijímají, jsou buď dlouhodobá, zaměřená na zmírnění setrvalých lokálních problémů, nebo krátkodobá, vyžadující rychlé a okamžité rozhodování a řešení aktuálně vzniklého ohrožení či již nastalé krizové situace.

V užším pojetí představuje termín Community policing filozofii policejní práce, která klade důraz na místní znalost a ukotvenost policisty v lokalitě, ve které slouží.⁶ Nicméně cílem všech policejních postupů, které z této filozofie vycházejí, je zapojit veřejnost do policejní práce takovým způsobem a v takové míře, aby se zvýšila její efektivita, a zapojit policistu do veřejného života takovým způsobem a v takové míře, aby se zvýšila jeho prestiž. Podle filozofie community policing police s veřejností aktivně komunikuje, chová se proaktivně, tj. předchází kriminalitě, iniciuje aktivity, zaměřené na odstraňování příčin lokálních bezpečnostních problémů.

Základní východiska Community policing:

⁵ Krizovou situací se stává mimořádná událost, narušení kritické infrastruktury nebo jiné nebezpečí, při nichž je vyhlášen stav nebezpečí, nouzový stav nebo stav ohrožení státu se stává krizovou. Mimořádnou událostí rozumíme škodlivé působení sil a jevů vyvolaných činností člověka, přírodními vlivy, a také havárie, které ohrožují život, zdraví, majetek nebo životní prostředí a vyžadují provedení záchranných a likvidačních prací.

⁶ Community Policing: Manuál pro uniformovanou polici. Společně k bezpečí, o.s. Praha: 2008. S. 58

- Kriminalita není pouze věcí policie, policisté jí nemohou řešit sami. Kriminalitu vnímají jako součást regionálního prostředí a systematicky, organizačním uspořádáním (dobrá „místní znalost“), omezují prostor pro její vznik a projevy.
- Policie je služba veřejnosti, proto se policisté občanů ptají, co od nich očekávají a potřebují.
- Policisté jsou schopní včas rozpoznat veřejné problémy, které mají vazbu na bezpečnostní situaci, navrhnou a hledají jejich řešení. S uvedenou tezí souvisí motivace a delegování – přenesení části rozhodovacích pravomocí a odpovědnosti za lokální bezpečnostní situaci.
- Operativní opatření, komunikační dovednosti s občany mají na kriminalitu a pocit bezpečí rozhodující vliv a policisté je nepodceňují.
- Lidé se cítí dobře a bezpečně tam, kde se mohou vzájemně spolehnout jeden na druhého.
- Policistova práce je hodnocena podle výslednosti a podle schopnosti předcházet problémům, pojmenovávat problémy, navrhnout jejich řešení a přijímat za ně svůj díl odpovědnosti.
- Policista pomáhá občanům spolu s dalšími stakeholders a věci řeší především problémově, nejen případ od případu. Problém se nejlépe řeší tam, kde vzniknul, těmi, kteří mu rozumí a chtějí ho řešit a tehdy, když je ještě zvládnutelný.

5. Závěr

V současných podmínkách ČR je nejvýraznějším vlastním nástrojem obcí v oblasti bezpečnostního managementu převážně možnost rozhodovat o zřízení obecní policie. Institut obecní policie lze po více jak 20 letech jeho existence a aplikace v praxi považovat za stabilizovaný jak z hlediska zakotvení v právním rámci působnosti obcí, tak v povědomí občanů. Nicméně k otevřeným otázkám patří nízká informovanost a znalost moderních nástrojů a institutů bezpečnostního managementu, jejichž implementaci stávající právní rámec umožňuje. Jako příklad lze uvést možnost širší diverzifikace orgánů působících v oblasti bezpečnosti a zabezpečování veřejného pořádku v souladu s ekonomickými a sociálními aspekty regionu, koordinace činností obecní a státní policie, koncept community policing, využívání koordinačních dohod a jiných forem spolupráce samospráv s Policií ČR. Veřejná správa musí stanovovat cíle na úseku bezpečnosti, vytvářet jasný a celistvý rámec pro řízení bezpečnosti a pomocí vhodných nástrojů a opatření musí zajistit, že všechny relevantní požadavky na úseku bezpečnosti jsou plněny. Z hlediska vývoje právního rámce zabezpečování lokálních záležitostí bezpečnosti a veřejného pořádku v rámci působnosti obce je žádoucí rozvíjet stávající model obecních policií, možnosti posílení spolupráce samospráv s Policií ČR, povinnost zřizovat bezpečnostní výbor obce či kompatibilní orgán, zvýšení závaznosti koordinačních dohod, vymezení oprávnění obecní policie v rámci integrovaného záchranného systému a krizových situací či dlouho připravovaný a avizovaný právní rámec soukromých bezpečnostních služeb (MV ČR, 2011).

Z hlediska cílů bezpečnostního managementu v regionech, zajistit komplexní bezpečnost a ochranu veřejného pořádku na lokální úrovni, je klíčová neformální organizace, spolupráce a komunikace zainteresovaných subjektů – představitelů obcí, obecních policií, Policie ČR a případně dalších zástupců veřejné správy, spolupráce s neziskovými organizacemi i soukromým sektorem. V systémovém pojetí je bezpečný region s udržitelným rozvojem chápán jako integrální bezpečnost lidského systému, která má rozměry politické, ekonomické, technické, environmentální, osobnostní a komunitní. Integrální bezpečnost se neomezuje jen na represi, ale zabývá se systémovými souvislostmi, které ovlivňují určitou úroveň bezpečnosti prostřednictvím prevence, připravenosti, vypořádání a zvládání rizik.

Literatura:

1. BARTON, L. *Crisis leadership now: A real-world guide to preparing for threats, disaster, sabotage, and scandal*. New York, McGraw-Hill 2007.
2. BARTOŠOVÁ, H. Rozvoj bezpečnostního managementu a informatiky. In Identifikace a reflexe rizik společenské praxe jako teoretický základ pro rozvoj policejních služeb. Výzkumný záměr PA ČR 2004-2010. Dílčí VÚ 1/2.
3. BUREŠ, O. a kol. *Privatizace bezpečnosti*. České a zahraniční zkušenosti. Praha: Grada Publishing, 2013. ISBN 978-80-247-4601-2.
4. DONELLY, J.H., GIBSON, J.L., IVANCEVICH, J.M. 2007. *Management* Praha: Grada Publishing, 2007. ISBN 80-7169-422-3.
5. DRUCKER, P. F. *To nejdůležitější z Druckerů v jednom svazku*. Praha: Management Press, 2007. ISBN 978-7261-066-2
6. KOONTZ, H., WEIHRICH, H. *Management*. Praha : Victoria Publishing, 1993.
7. Ministerstvo vnitra. *Analýza možného zefektivnění systému ochrany veřejného pořádku a bezpečnosti na místní úrovni a vzájemného vztahu Policie ČR a místní samosprávy*. Praha: MV ČR, 2011.